

D ů v o d y:

Pokud jde o právní posouzení, jest dovolání neoprávněno a lze dovolatelku poukázati na správné zákonu i věci vyhovující odůvodnění napadeného rozsudku, k němuž se k vůli stručnosti poukazuje a vzhledem na obsah dovolání pouze dodává: Pokud se dovolatelka pro svou přednost dovolává důvěry v knihy veřejné, stačí ji poukázati na plenissimární rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 13. ledna 1909, čís. 188 kniha judikátů, v němž vyslovena byla právní věta, že pro exekuční nabytí zástavy nemá § 469 obč. zák. platnosti. Na této právní větě v onom judikátu vyslovené a podrobně odůvodněné trvá i nejvyšší soud důsledně ve svém rozhodování a lze v příčině té poukázati na rozhodnutí čís. 5153 sb. n. s. Důsledkem toho lze pominouti úvahy, jimiž dovolatelka hledí obhájití názor opačný a důsledky, které činí z tohoto nesprávného předpokladu pro rozhodnutí této věci.

Čís. 7453.

V řízení o odhadu k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti není nabyvatel nemovitosti oprávněn stěžovati si do usnesení soudu, byť i trhovou smlouvou vzal na se placení dávky.

Do usnesení soudu, jímž byl odmítnut rekurs nabyvatele nemovitosti, není oprávněn stěžovati si zcizitel nemovitosti.

(Rozh. ze dne 27. října 1927, R I 904/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl nařízen nový odhad nemovitosti k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty, stěžovali si nabyvatelé nemovitosti. R e k u r s n í s o u d rekurs odmítl. D ů v o d y: Stěžovatelé, nejsou zciziteli pozemků, nejsou osobami ku placení dávky z přírůstku hodnoty podle zákona povinnými a nejsou tedy stranou v tomto soudním řízení (§§ 13, 16 a 17 vládního nařízení čís. 545 z roku 1920 sb. z. a n.). Stěžovatelé jsou podle návrhu nabyvateli nemovitosti a neosvědčili, ani nevyložili, proč by napadené usnesení mělo býti na újmu jejich právům zákonem chráněným. Nabyvatelé jsou ovšem oprávněni při soudním odhadu podávati potřebná vysvětlení, aniž by tímto dosáhli postavení strany. Chybí jim tedy oprávnění ku stížnosti (§ 9 nesp. říz.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu nabyvatelů a odmítl dovolací rekurs zcizitelů nemovitosti.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením byl odmítnut rekurs nynějších vlastníků odhadovaného domu, manželů Alfreda a Olgy K-ových, z důvodu, že nejsou účastníky odhadního řízení a oprávněni podávati v něm stížnosti. Rozhodnutí rekursního soudu vyhovuje zákonu. Podle § 13 dávkového řádu platí dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti zcizitelé, v souzeném

případě tedy manželé Bohuslav a Marie M-ovi, výhradně s nimi se provádí ukládací řízení a jenom jim se předpisuje dávka. Nabyvatelé nemovitosti, v souzeném případě manželé Alfred a Olga K-ovi ručí sice podle téhož předpisu za dávku při její nedobytnosti u zcizitelů, nemohou se však vměšovati do ukládacího řízení prováděného se zciziteli, nýbrž mohou toliko žádati, by vyměřující úřad co nejrychleji a bez závazku k zcizitelům vyšetřil a jim oznámil výši dávky, nad kterou na nich nemůže býti ručení požadováno. Zjištění nabývací nebo zcizovací hodnoty soudním odhadem jest částí ukládacího řízení, účastníky jeho jsou výhradně vyměřující úřad a zcizitelé, tedy zemský inspektorát a manželé M-ovi. Tvrzená, ale dosud nedoložená a neosvědčená skutečnost, že manželé K-ovi vzali kupní smlouvou placení dávky z přírůstku hodnoty na sebe, nemůže na jasných, k pochybnostem příčinu nezavdávajících, předpisech zákona, jež jsou pro svou veřejnoprávní povahu rázu donucovacího, nic změnit. Hospodářský jejich zájem na správném vyměření dávky, tudíž i na správném provedení soudního odhadu nelze sice popírati, ale zákon neuznává jej za zájem právní, manželé K-ovi nemohou jej hájiti jako účastníci řízení, nýbrž jenom nepřímo prostřednictvím manželů M-ových jako svých smluvníků. Stížnost manželů K-ových do usnesení prvního soudu byla tudíž právem odmítnuta pro nedostatek oprávnění ku stížnosti. Tím jest vyřízen i dovolací rekurs manželů M-ových. Pokud si stěžují, že byla stížnost manželů K-ových odmítnuta, jest dovolací rekurs nepřipustným z důvodu, že k takové stížnosti jsou povoláni a oprávněni výhradně manželé K-ovi sami, právní zájem manželů M-ových nebyl odmítnutím stížnosti nijak dotčen.

Čís. 7454.

Předmětem exekuce na služební plat nemůže býti jiný plat než dlužníkem skutečně pobíraný. Nelze jmenovitě přihlížeti ku příspěvkům, jež zaměstnavatel dobrovolně platil za zaměstnance do nemocenské pokladny a všeobecnému pensijnímu ústavu a dlužno odečísti zálohu, již si dlužník před doručením usnesení exekuci povolujícího poddlužníku vybral na mzdu, splatnou po tomto dni.

(Rozh. ze dne 27. října 1927, Rv I 2047/26.)

Žalobci byla ku vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a přikázáním pohledávky dlužníka Emila K-a za žalovanou firmou na mzdu. Žalovaná firma odvedla žalobci úhrnem 11.834 Kč 50 h. Žalobu, již domáhal se žalobce na žalované zaplacení dalších 4.964 Kč 91 h, procesní soud první stolice zamítl, o dovolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Soud první stolice zjistil, že Emil K. pobíral jako zaměstnanec žalované firmy týdenní mzdy 300 Kč, že v den, kdy zabavovací usnesení bylo doručeno žalované firmě jako poddlužníci, měl Emil K. u ní dluh 420 Kč, že žalo-